

Glejte ju: dva mlada junaka sedita in slonita danes ob našem koritu.

Brvarjev Tinče in Potokarjev Jernejče sta.

Kamoli so tako bistro uprte njiju oči?

»Nad Laha gredo!«

Osemnajstletni mladeniči korakajo po cesti mimo studenca — morda zadnjikrat.

Tinče se smehlja pogumnim mladeničem, Jernejčetu je pa resno lice, kajti tam v gruči so junaki, ki so hodili z njim v šolo, četudi je bil on šele v prvi klopi ondaj, oni pa v zadnji. Sošolci so vendarle in, ako gredo oni danes na vojsko, pojde vsak čas tudi Jernejče, saj leta hitro teko.

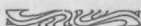
Danes je pa zapisal virček prvo poglavje te nove zgodovine.

Ko bosta današnja dečka ne več Tinče in Jernejče, ampak Valentin in Jernej, s sivo glavo in osmerimi križi na plečih, in ko bo današnja svetovna vojska njima samo še v spominu, takrat bo prvi in drugi sredi med mlajšimi in starejšimi poslušalci pričel svojo zgodovino znabiti takole:

»Dobro se še spominjam, tam pri »Košičevem koritu« sva sedela jaz in stari Brvar — no, takrat sva bila še otroka — ko so šli nad Laha. Hribarjev Joža je bil, pa Dolenčev Florijan, pa en Mlakarjev Maksel... drugi so šli pa še pred njimi, eni nad Rusa, drugi nad Srba... O, to so bili takrat čudni časi!«

Tako bosta govorila starčka, moj virček jima bo pa, še vedno mlad, kot mladostna priča vzbujal mladostne spomine, kot jih danes meni.

Ferd. Gregorec.



Dete sanja...

Dete sanja, da je v raju:
Perutničice ima,
kakor ptičica po zraku,
prosto semtertja vesla.

Čez doline in višine
krila brza je neso
k mamici, da bi odneslo
tudi njo s seboj v nebo.

Maksimov.

